

SEBASTIAN

FITZEK

PSYCHOTHRIILLER

MIMIKA

Člověk nikdy úplně nepozná sám sebe.
Každou noc se změní,
k horšímu, nebo k lepšímu.

Theodor Fontane

Prolog

Mami, mně je zima.“
„To přejde.“

Šestiletá dívka se třásla. Měla si vzít punčocháče, ale doma bylo teplo. Jak to, že je před odchodem vždycky tak těžké si představit, jaká může být venku už po pár minutách zima?

Zvlášť když se člověk dlouho nehýbe.

„Můžeme už jít domů?“

„Nelíbí se ti náš výlet?“

„Ty kameny jsou hrozně tvrdé.“

„To přejde,“ řekla jí maminka, ale dívka o tom pochybovala. Zítra bude mít určitě všude modřiny.

„Jen klidně lež.“

„Jak dlouho ještě?“

„Dokud ti neřeknu.“

Mámin hlas zněl roztřeseně, jako by jí samotné byla zima, ale nechtěla to přiznat. Celý den zněla tak divně. Možná byla zase v nemocnici a dozvěděla se špatné zprávy. Poprvé, když byla několik týdnů pryč a vypadaly jí vlasy, zněla taky divně. Jako kdyby byla našťavaná a smutná zároveň. Možná i ona cítila vibrace, které se přenášely do hrudi a hlasivek?

„Mami?“ zeptala se, když si byla jistá, že vibrace, které ovládly její tělo, nejsou jen zdánlivé.

„Ano?“

„Slyším divný zvuk.“

„Nevšímej si toho.“

Ale proč ne? Už půl hodiny se vůbec nic nedělo, jen ruce

a nohy jí připadaly čím dál cizejší, jak byly studené a necitlivé. Ještě chvíli čekala a pak řekla: „Ten zvuk. Je hlasitější a hlasitější.“

„Neboj se. Jen klidně lež.“

Máma ji vzala za ruku. Ale ne jako předtím. Spíš jako když člověk uchopí nějaký předmět. Majetnický.

Ve tmě se otočila k mámě, která se na ni taky podívala. Do máminých očí dopadalo měsíční světlo a jí se zdálo, že v nich vidí odraz sebe samé. Dívka v první chvíli nedokázala říct, čeho se bojí víc: jestli toho, co vidí v mámině tváři, nebo toho, co říkala.

„Nikdy nesmíš zapomenout jednu věc.“

„Jakou, mamí? “

„Vyšla jsi ze mě. Jsi moje vlastní krev.“

Chlad noci tvořil znepokojivou jednotu s mrazem v máminých očích. Dívka chtěla odvrátit zrak, ale nemohla, jako by matčiny zorničky byly magnety, které přitahovaly její pohled.

„*Kam se poděla tvoje láska?*“ chtěla se zeptat. „*To, jak ses na mě dívala dřív.*“ Teď jí matčiny oči připomínaly zamrzlé jezero.

Vyrušily ji vibrace. Procházely jí celým tělem, když jí matka přikázala: „Zavři oči! A ať se děje cokoli, neotvírej je, dokud ti neřeknu.“

Vyděšeně poslechla. V matčiných očích totiž viděla ještě něco jiného, od čeho se bude chtít do konce života odvracet.

Ležely tiše vedle sebe, zatímco hluk sílil a vibrace byly čím dál nepříjemnější. Náhle máma pronesla panovačným tónem: „Nikdy ale nezapomeň: my dvě, ty a já, jsme stejné! Jsme jedno a to samé, jedna a tatáž osoba!“

Vykřikla ta slova, přestože byly tak blízko u sebe, ale ten hluk a vibrace ji k tomu donutily. Všechno kolem ní znělo tak hrozivě, že se dívka vzepřela matčinu příkazu a otevřela oči. Podívala se na oblohu, která byla mnohem jasnější než před několika minutami, když si tu venku lehly.

„Mami?“ Otočila se k ní, ale nedokázala už rozpoznat její tvář, tak byla oslepená.

Chtělo se jí křičet, utíkat a plakat, to všechno současně.

Ale na většinu z toho už bylo pozdě.

Byla příliš malátná na to, aby vstala.

Chlad kolejového lože, na němž ležela, jí ochromil ruce i nohy. A světla nákladního vlaku, jenž se k ní řítíl tmou, byla příliš, příliš blízko.

1. kapitola

O 27 let později
Hannah Herbstová

Klid. Příliš velký klid.

V tuto denní dobu Hannah obvykle slyšela dětský smích a křik už na ulici, alespoň pokud měla štěstí a našla parkovací místo poblíž školky Trpasličí les. Někdy musela několikrát objet celý blok, než se něco uvolnilo, přestože většina obyvatel měla garáž přímo na pozemku u své vily. Během dopravní špičky fotbalisté spěchali na nedaleká sportoviště a žáci ze sousední waldorfské školy čekali, až je jejich rodiče-taxikáři vyzvednou, jenže auta parkovala dokonce i ve dvou řadách, jako v méně luxusních lokalitách při zavážce zboží. Dnes však Hannah oznámila, že si Paula vyzvedne dřív, a proto si mohla vychutnat volný výběr parkovacího místa přímo před budovou evangelické mateřské školy s plochou střechou.

Neobvyklé bylo i to, že brána nebyla řádně zavřena. Hannah se poplašeně chytila za hrdlo. Něco tu bylo špatně a zdálo se, že se jí to něco omotává kolem krku studenými prsty.

Ještě nikdy se jí nepodařilo vstoupit do školkové předzahrádky bez zadání PIN kódu. Všichni toto bezpečnostní opatření dodržovali a při příchodu a odchodu čekali, až bzučák přestane bzučet a branka pevně zaklapne, aby žádné dítě nemohlo jen tak vyběhnout na ulici.

Že by byli na výletě?

Ale to by Myrte, ředitelka, určitě něco řekla, když jí ráno vyprávěla o tom velkém dni. Chtěli vzít celou rodinu na vernisáž Richardovy nové výstavy v Drážďanech. I Kyru, Richardovu dceru z prvního manželství, kvůli tomu vzali ze školy o něco dřív.

Ticho, i když otevřela dveře do vestibulu.

Hannah prostudovala nástěnky v zádveří a objevila zmínku o Wolfu Schlagmannovi, novém praktikantovi, který si přál, aby mu děti říkaly Wolle. Vedle jeho fotografie viselo oznámení o tom, že se zase bude vyučovat hudební výchova pro předškoláky. Plavání bylo na programu až zítra. Na dnešek nebylo v plánu nic mimořádného.

Hannah otevřela další dveře, za nimiž se nacházel prostor šatny. Bundy pro tučet batolat tu byly více nebo méně pečlivě pověšeny, v přihrádkách bylo uloženo oblečení na převlečení a pod nimi malé botičky.

Tady už ticho nebylo. Přesto se neviditelná smyčka kolem jejího krku utáhla ještě víc. Zvuky, které teď doléhaly k jejím uším, byly něco, co Hannah ve školce ještě nikdy neslyšela. Ani se do místa, kde by děti měly být šťastné, nehodily. Jistě, docházelo tu k výbuchům vzteku, záchvatům pláče a slzám, když některé dítě zakoplo a narazilo si například koleno. Co však bylo příčinou tohoto neustálého syčení, které se při bližším zkoumání skládalo přinejmenším ze tří vrstev: šeptání, kňourání a vzlykání?

Hannah prošla šatnou směrem k ústřední části školky, otevřela úplně poslední dveře a spatřila šíleného únosce zhruba ve stejnou dobu, kdy ho i zaslechla.

„Řekni mi, kdo to byl!“ křičel. „Jinak vás oba zabiju!“

NEBOJ SE NIKOHO, KROMĚ SEBE SAMA...

ISBN 978-80-222-1498-8

VYDAVATEĽSTVO TATRAN
BELETRIE/PSYCHOTHRILLER
WWW.SLOVTATRAN.SK

